

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 261/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť P., P., zastúpeného advokátom JUDr. P. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd odkladacím listom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici č. k. Kc 75/07-9 z 18. júna 2007 v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2007 doručená sťažnosť P., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) odkladacím listom Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 75/07-9 z 18. júna 2007

v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ uviedol, že na základe žaloby podanej Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) 10. februára 2005 sa navrhovatelia voči nemu domáhali nahradenia jeho vôle o prijatí za člena družstva. Na základe toho rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 C 20/05 z 19. septembra 2005 tak, že nahradil uznesenie členskej schôdze sťažovateľa s tým, že navrhovateľa v 2. rade prijal za člena družstva. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ 2. novembra 2005 odvolal. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 17 Co 286/2006 zo 6. decembra 2006 tak, že prvostupňové rozhodnutie vo výrokoch týkajúcich sa navrhovateľa v 2. rade potvrdil. Podľa vyjadrenia sťažovateľa sa rozsudok krajského súdu stal právoplatným 2. februára 2007.

Na základe toho sa sťažovateľ rozhodol, že v danej veci využije podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, čo aj učinil 30. marca 2007, keď podal podnet Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Následne mu krajská prokuratúra oznámila, že jeho podnet bude vedený tamojšou prokuratúrou pod sp. zn. Kc 75/07. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 21. júna 2007 bolo jeho právnenému zástupcovi doručené oznámenie krajskej prokuratúry z 18. júna 2007, v ktorom mu dala na vedomie, že „predmetnú právnu vec a samotný podnet na podanie mimoriadneho dovolania odkladá z dôvodu neporušenia zákona takým spôsobom, ktorý predpokladá § 243e a nasl. OSP“. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, „že príslušná Krajská prokuratúra sa v dostatočnom rozsahu nezaoberala dôvodmi, ktoré ho viedli na podanie mimoriadneho opravného prostriedku, nezaoberala sa ani hmotnoprávnou a ani procesnoprávnou stránkou predmetnej veci. Vo svojom odkladacom liste v skratke skonštatovala, že s rozhodnutím krajského súdu sa stotožňuje ako aj s jeho odôvodnením aj napriek tomu, že sme v podnete na podanie mimoriadneho dovolania poukázali na stranu právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 17 CO 286/2006-13, kde sme vyslovili nesúhlas s názorom súdu“.

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadril názor, že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu sú nevykonateľné a nerealizovateľné, a pritom obchádzajú inštitút čakateľstva

na členstvo. Sťažovateľ sa preto domnieva, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania boli v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, a preto sa nestotožňuje s názorom krajskej prokuratúry o odložení podnetu z dôvodu nesplnenia podmienok podľa § 243e Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ argumentoval aj tým, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania boli „prinajmenšom v tom, že predmetná vec mala spadať pod správne súdnictvo“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že odkladacím listom krajskej prokuratúry č. k. Kc 75/07-9 z 18. júna 2007 bolo v súvislosti s nepodaním mimoriadneho dovolania podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odkladací list zrušil, vec vrátil krajskej prokuratúre na ďalšie konanie a zaviazal ju zaplatiť mu náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Preskúmaním obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že podnetom z 29. marca 2007 podaným generálnej prokuratúre sa sťažovateľ domáhal postupu podľa § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, teda podania mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 286/06 zo 6. decembra 2006, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa sp. zn. 9 C 20/2005 z 19. septembra 2005 vo výrokoch týkajúcich sa navrhovateľa v 2. rade.

Na podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania reagovala krajská prokuratúra listom č. k. Kc 75/07-9 z 18. júna 2007. Prokurátorka krajskej prokuratúry v namietanom liste konštatovala, že sa oboznámila so spisom vzťahujúcim sa na vec a dospela k záveru, že dôvody na podanie mimoriadneho dovolania nie sú splnené. V liste stručne opísala predmet žaloby, argumenty navrhovateľov, vyjadrenie sťažovateľa a právne závery okresného súdu a krajského súdu. Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že sa plne stotožňuje so závermi rozhodnutia krajského súdu, a keďže dôvody na podanie mimoriadneho dovolania boli podľa jej názoru aj predmetom odvolacieho konania, poukázala na odôvodnenie rozsudku krajského súdu. V liste prokurátorka zároveň konštatovala: *„Súčasne dodávam, že v stanovách poľovníckeho združenia (č. l. 32-38 súdneho spisu), v čl. IV ods. 4 je uvedené, že prednostné právo členstva v združení majú priami vlastníci poľovných pozemkov nachádzajúcich sa v užívaní v poľovnom revíri. Z čl. IV ods. 2 vyplýva, že členstvo v združení vzniká ostatným (t. j. nie zakladajúcim) členom po prijatí členskou schôdzou na základe písomnej prihlášky (teda tento prejav vôle – prijatie, nahradil rozsudkom súd), po zaplatení členského podielu a podpise stanov združenia (t. j. ktoré úkony už musí urobiť sám žalobca 2/ - J. H.). Z čl. VII vyplýva, že predseda združenia zvoláva a vedie členské schôdze aspoň jedenkrát do roka. Vzhľadom k vyššie uvedenému je zrejmé, že od apríla 2004 – do právoplatného skončenia súdneho konania (január 2007) mal žalovaný dostatočný časový priestor, aby o prihláške žalobcu 2/ na svojej členskej schôdzi rozhodol. Keďže tak neurobil, žalobca 2/ nemal inú možnosť, ako domáhať sa svojho práva na súde, preto bol súd o tomto práve oprávnený a povinný rozhodnúť... Nakolko Krajský súd v Banskej Bystrici Vami napádaným rozhodnutím*

neporušil zákon takým spôsobom, ktorý predpokladá § 243e a nasl. OSP, podnet na podanie mimoriadneho dovolania odkladám.“

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd v súlade so svojou rozhodovacou činnosťou (I. ÚS 66/98, II. ÚS 201/03, IV. ÚS 21/05) takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Sťažnosť sťažovateľa smeruje proti označenému oznámeniu krajskej prokuratúry, ktorým malo dôjsť k porušeniu ním uvedených práv, a to z dôvodu, že krajská prokuratúra nevyhovela jeho podnetu na podanie mimoriadneho dovolania. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že na vyhovenie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť.

Aj vo svojej rozhodovacej činnosti už ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 21/05). Z toho dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa (napr. II. ÚS 14/04).

Rovnako stabilnou súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, že súčasťou žiadneho zo základných práv (podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy) nie je aj povinnosť orgánu štátu podať mimoriadny opravný prostriedok na základe návrhu podnecovateľa (m. m. II. ÚS 168/03).

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení možno bez akýchkoľvek pochybností vyvodiť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, využitie ktorého patrí iba generálnemu prokurátorovi. Citovaná právna norma neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Voľná úvaha generálneho prokurátora o tom,

či podá, alebo nepodá mimoriadne dovolanie, je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené.

V prípade podnetu na podanie mimoriadneho dovolania nemôže však ísť o právo sťažovateľa, využitie ktorého by bolo možné zahrnúť pod čl. 46 ods. 1 ústavy alebo pod čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V namietanom prípade krajská prokuratúra z poverenia generálneho prokurátora oznámila sťažovateľovi listom č. k. Kc 75/07-9 z 18. júna 2007, že jeho podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 17 Co 286/06 zo 6. decembra 2006, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 9 C 20/2005 z 19. septembra 2005 vo výrokoch týkajúcich sa navrhovateľa v 2. rade, odkladá. V oznámení krajská prokuratúra sťažovateľovi ozrejmila, aké skutkové a právne zistenia ju viedli k záveru o tom, že v namietanom prípade podanie mimoriadneho dovolania nie je dôvodné. Tým bol podľa názoru ústavného súdu podnet sťažovateľa riadne vybavený, čo v okolnostiach prípadu vylučuje akúkoľvek príčinnú súvislosť medzi postupom krajskej prokuratúry (poverenej generálnym prokurátorom) a namietaným porušením sťažovateľových práv, resp. zistenie takej možnosti porušenia jeho práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z týchto dôvodov bol ústavný súd už po predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nútený odmietnuť sťažnosť sťažovateľa proti označenému oznámeniu krajskej prokuratúry pre zjavnú neopodstatnenosť.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti (nie v jej petite, ktorým je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný) namieta aj porušenie čl. 2 ods. 3 ústavy, ako aj porušenie práva podľa čl. 11 dohovoru oznámením krajskej prokuratúry, avšak rozhodnutia vo veci samej sa vo vzťahu k tomuto právu a čl. 2 ods. 3 ústavy nedomáhal, ústavný súd súc viazaný návrhom rozhodnutia sa sťažnosťou zaoberal iba v rozsahu, v akom predmet konania vymedzil právny zástupca sťažovateľa v petite sťažnosti.

Pre odmietnutie sťažnosti ako celku už ústavný súd nerozhodoval o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007